

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **T. Y. P.**, narozena „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupena Mgr. Ing. Janem Klikem, Ph.D., advokátem,
sídlem Karlovarská 87/130, 323 00 Plzeň,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2019, č. j. MV-146139-8/SO-2018,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2019, č. j. MV-146139-8/SO-2018, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ze dne 10. 10. 2018, č. j. OAM-18912-10/DP-2018. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastavil správní řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, neboť se žalobkyně bez vážného důvodu nedostavila k výsledku. Žalobkyně se v žalobě domáhala také toho, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně uvedla, že kromě napadeného rozhodnutí byla rozhodnutími ze dne 30. 4. 2019, č. j. MV-146139-7/SO-2018 a č. j. MV-146139-6/SO-2018, zamítnuta její odvolání proti usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 7. 11. 2018. Těmi nebylo vyhověno její žádosti o určení neplatnosti doručení písemnosti ze dne 23. 8. 2018, kterou byla žalobkyně předvolána k výsledku, podle § 24 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a o prominutí zmeškání úkonu podle § 47 odst. 7 v návaznosti na odst. 2 a 4 správního řádu. Žádosti o prominutí zmeškání úkonu zároveň nebyl přiznán odkladný účinek. Tato rozhodnutí jsou podle žalobkyně rozhodnutími podkladovými a předběžnými, která mají být přezkoumána v rámci řízení o žalobou napadeném rozhodnutí.
3. Žalobkyně dále konstatovala, že napadené rozhodnutí je nesprávné a nezákonné v důsledku nesprávné aplikace zákona o pobytu cizinců i procesních ustanovení správního řádu. Správní orgán I. stupně postupoval v rozporu s § 2 odst. 3 a odst. 4 a § 3 správního řádu, přičemž žalovaný tento stav aproboval.
4. Žalobkyně má za to, že v řízení vysvětlila, že se k výsledku nemohla dostavit proto, že o jeho termínu se vůbec nedozvěděla. V době doručování předvolání k výsledku (5. 9. – 17. 9. 2018) totiž byla ve Francii (od 1. 9. – 20. 9. 2018), aby poskytla nezbytnou pomoc své dceři H. T. T. H., která přiletěla z Vietnamské socialistické republiky do Paříže, aby poté v Lille zahájila vysokoškolské studium. Dcera nikdy v Evropě nebyla a o pomoc požádala náhle, neboť nevěděla, zda byla na vysokou školu přijata a kde bude bydlet a od kdy. Pomoc spočívala v zařizování záležitostí souvisejících se začátkem její nové životní etapy spojené s nástupem na studia. Správní orgány tato tvrzení žalobkyně nezpochybnilly. Rozhodující podle žalobkyně proto je, zda je její nepřítomnost vzhledem k doručování písemnosti s předvoláním k výsledku možno posoudit jako „vážný důvod“ podle § 41 odst. 4 správního řádu a též § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců.
5. K otázce zavinění žalobkyně s ohledem na znění § 24 odst. 2 správního řádu uvedla, že žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podala již 19. 7. 2018, předvolání k výsledku jí bylo doručováno až 5. 9. 2018, tj. téměř až na konci lhůty zákonem stanovené pro vyřízení žádosti. Výslech byl nařízen až po uplynutí této lhůty na 3. 10. 2018. Ode dne podání žádosti podle žalobkyně nic nenasvědčovalo tomu, že správní orgán hodlá provádět její výslech. Navíc se v obdobných případech i předem dotazuje, zda při výslechu má být přítomen tlumočník a kdo ho zajistí. Nic tedy nenasvědčovalo tomu, že žalobkyni bude ze strany správního orgánu doručována nějaká zásilka. Žalobkyně se proto o doručování zasilky a tím pádem i termínu výslechu vůbec nedozvěděla, a to ani v době návratu, a to až do doby doručení prvostupňového rozhodnutí dne 17. 10. 2018. Vzhledem ke krátké době své nepřítomnosti neuvažovala o zmocnění pro doručování,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

navíc její odjezd byl neplánovaný a náhlý, takže nebylo v jejích možnostech takového zmocnění narychlo ustanovit. Jak uvedl správní orgán I. stupně, zásilka jí nebyla po uplynutí úložní doby ani vhozena do domovní schránky. Namítá, že se správní orgán I. stupně ani nijak dále nepokusil o opakovaný kontakt se žalobkyní či o zjištění důvodu, proč se dne 3. 10. 2018 nedostavila k výsledku. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno bezprostředně poté již 10. 10. 2018.

6. Dále žalobkyně uvedla, že rozhodnutí o zastavení řízení sice je procesním rozhodnutím, svým účelem a významem však běžné procesní rozhodnutí o vedení řízení překračuje a má dalekosáhlé následky do všech sfér žalobkyně. Žádost o přiznání odkladného účinku žádosti žalobkyně o prominutí zmeškání úkonu – výsledku žalobkyně správní orgán I. stupně zkoumal jen povrchně a nedůsledně, a předběžná rozhodnutí proto jsou v tomto směru nepřezkoumatelná. Podrobnější odůvodnění těchto okolností žalobkyně uvedla v odůvodnění návrhu na přiznání odkladného účinku této žalobě.
7. Zastavení řízení o žádosti zakládá faktickou nemožnost legálně pobývat na území České republiky a z jejího území žádat o jakoukoli formu pobytového oprávnění. Dochází tedy k hrubému nepoměru mezi tímto rozhodnutím a závažnými důsledky do osobních i ekonomických poměrů žalobkyně. Správní orgány se dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně nezabývaly. Žalobkyně však má za to, že v tomto případě jsou okolnosti případu natolik specifické, zvláštní a zřetele hodné, že povinností správních orgánů bylo tyto dopady pečlivě zjišťovat a vyhodnotit.
8. V návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě žalobkyně uvedla, že v České republice žije již mnoho let vždy na základě povoleného pobytu za účelem podnikání, má zde vytvořeny nejen ekonomické, ale i silné osobní vazby. Na území Evropské unie, konkrétně ve Francii, studují obě její dcery H. T. T. H., narozená „X“, a H. T. T. H., narozená „X“, ke kterým má stále vyživovací povinnost. Žalobkyně za svého pobytu na území České republiky vždy plnila všechny povinnosti a dodržovala veškeré právní předpisy, její život lze považovat za řádný, nikdy nebyla trestně stíhána ani přestupkově postižena. V případě nutnosti opustit Českou republiku by přirozeným důsledkem byl výpadek všech jejích stávajících příjmů a vznik stavu hmotné nouze, neboť na jejím příjmu jsou závislé i děti studující v Evropě a manžel ve Vietnamu. Žalobkyně nemá vůči České republice žádné dluhy, avšak splácí úvěr ve výši 700 000 Kč poskytnutý Českou spořitelnou, a.s. V současnosti podniká v oblasti úklidových služeb.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. Uvedl, že obdobné námítky jako v žalobě již vypořádal v napadeném rozhodnutí, na které proto odkázal. Neztotožnil se dále s námitkou, podle které měly správní orgány posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Právní předpisy správním orgánům takovou povinnost v případě žalobkyně neukládaly a ani žalobkyně neodkázala na příslušné ustanovení či právní normu, která podporuje její tvrzení o povinnosti takové posouzení učinit. Poukázal dále na znění § 174a zákona o pobytu cizinců a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47, ve kterém je uvedeno, že „povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, jak se nesprávně domnívá stěžovatel (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 Azs 288/2016- 30, bod 23, a ze dne 18. 11. 2015, čj. 6 Azs 226/2015-

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

27, bod 11). *Správní orgán má naopak posuzovat přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (např. dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a dalších)*“.

Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného

10. Žalobkyně ve své replice k vyjádření žalovaného uvedla, že nijak nezpochybňuje, že zákon o pobytu cizinců neukládá zkoumat přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života, a to i vzhledem k § 174a odst. 3 tohoto zákona. Ovšem i přes kategorický závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu citovaného žalovaným se domnívá, že i v případě procesního skončení věci (jako tomu bylo v této věci) by mělo být posuzováno, zda k takovému nepřiměřenému zásahu takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně nedošlo, a to podle s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, popřípadě čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně má za to, že tato situace nastala a důsledky rozhodnutí jsou pro ni značně devastující, což popsala již v návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně, která původně jednání požadovala, v podání ze dne 28. 5. 2021 výslovně uvedla, že souhlasí s rozhodnutím bez jednání, a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení příslušné výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
13. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud z předloženého správního spisu zjistil, že žalobkyně dne 19. 7. 2018 u správního orgánu I. stupně podala žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání. Následně se do dispozice správního orgánu I. stupně dostal protokol o kontrole provedené Oblastním inspektorátem práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj ze dne 20. 6. 2018, ze které vyplynulo, že žalobkyně byla při kontrole dne 9. 11. 2017 ztotožněna na pracovišti společnosti Gemtek.CZ, s.r.o., přičemž předložila smlouvu o dílo uzavřenou s kontrolovanou osobou, společností BONTU Invest s.r.o. Podle kontrolního zjištění kontrolovaná osoba umožnila žalobkyni jakožto fyzické osobě podnikající na základě živnostenského oprávnění výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů. Na adresu, kterou žalobkyně uvedla v žádosti, jí správní orgán I. stupně následně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zaslal předvolání k výsledku na 3. 10. 2018 v 8:00 hodin. Výsledek byl nařízen za účelem zjištění, zda jsou v případě žalobkyně splněny podmínky pro prodloužení platnosti pobytového oprávnění. Podle údajů vyznačených na zásilce s předvoláním byla zásilka dne 5. 9. 2018 připravena k vyzvednutí a žalobkyni o tom zanechána výzva a poučení. Dne 20. 9. 2018 se zásilka vrátila správnímu orgánu I. stupně zpět, neboť ji nebylo možné vložit do schránky ani na jiné vhodné místo. Žalobkyně se k nařízenému výsledku bez omluvy nedostavila. Správní orgán I. stupně proto svým rozhodnutím ze dne 10. 10. 2018, č. j. OAM-18912-10/DP-2018, řízení podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců správní řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti pobytového oprávnění zastavil.

15. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 29. 10. 2018 včasné odvolání, ve kterém uvedla, že od 2. do 20. 9. 2018 nebyla z vážných důvodů přítomna na adrese hlášeného pobytu, neboť musela být ve Francii, v Paříži a poté v Lille, neboť její dcera H. T. T. H., narozená „X“, přiletěla z Vietnamu do Paříže, aby v Lille zahájila studium na zdejší Polytechnické univerzitě. Jelikož její dcera nikdy nebyla v žádném státě Evropské unie, požádala žalobkyni o nezbytnou pomoc při příletu do Francie se záležitostmi souvisejícími se začátkem její nové etapy spojené s nástupem na studia ve Francii. Do Francie a zpět žalobkyni podle jejích slov vozem odvezl známý, který je případně ochoten se k věci vyjádřit. Z uvedeného důvodu se o doručování zásilky s předvoláním dozvěděla až z prvostupňového rozhodnutí. Nemohla proto sdělit důvod, proč se k výsledku nedostavila, ani se z výsledku omluvit či sjednat jiný termín. K odvolání žalobkyně přiložila fotografii strany pasu dcery s příletovým razítkem z letiště v Paříži, průkaz studenta – dcery, vízum udělené dceři pro studium ve Francii a potvrzení z univerzity.
16. V odvolání rovněž žádala o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy jí byla zásilka s předvoláním doručena, podle § 24 odst. 2 správního řádu, protože si uloženou písemnost pro svou dočasnou nepřítomnost bez svého zavinění nemohla ve stanovené lhůtě vyzvednout. Z téhož důvodu žádala též o prominutí zmeškání úkonu – nařízeného výsledku podle § 41 odst. 1 a 2 správního řádu. Navrhla též, aby žádosti o prominutí zmeškání úkonu byl přiznán odkladný účinek podle § 41 odst. 3 správního řádu, neboť zastavením řízení a ztrátou pobytového titulu jí hrozí závažná újma spočívající v následné povinnosti opustit Českou republiku, kde žije řádným životem a nikdy se nedostala do střetu s veřejným zájmem České republiky.
17. O těchto žádostech správní orgán I. stupně rozhodl usneseními ze dne 7. 11. 2018 tak, že těmto žádostem nevyhověl, neboť na straně žalobkyně v každém případě neshledal vážné důvody vzniklé bez jejího zavinění a v případě žádosti o prominutí zmeškání úkonu tato žádost ani nebyla podána v zákonem stanovené 15denní lhůtě od pominutí tvrzené překážky, a žádosti o prominutí úkonu zároveň nepřiznal odkladný účinek, neboť na straně žalobkyně neshledal hrozbu závažné újmy. Žalovaný rozhodnutími ze dne 30. 4. 2019, č. j. MV-146139-7/SO-2018 a č. j. MV-146139-6/SO-2018, zamítl odvolání žalobkyně proti usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 7. 11. 2018. Dne 2. 5. 2019 žalovaný vydal napadené rozhodnutí.
18. Podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců se usnesením zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec v řízení o jeho žádosti odmítne vypovídat nebo se bez vážného důvodu nedostaví k výsledku.
19. Podle § 24 odst. 1 správního řádu, jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. Podle § 24 odst. 2 správního řádu, prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena.
21. Podle § 41 odst. 2 správního řádu může účastník o prominutí zmeškání úkonu požádat do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok.
22. Podle § 41 odst. 3 správního řádu správní orgán může požádání o prominutí zmeškání úkonu přiznat odkladný účinek, pokud podateli hrozí vážná újma a nevznikne-li přiznáním odkladného účinku újma způsobená dotčením práv nabytých v dobré víře nebo dotčením veřejného zájmu převyšující újmu hrozící podateli.
23. Podle § 41 odst. 4 správního řádu správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.
24. Soud konstatuje, že z údajů uvedených na záznamu, kterou bylo žalobkyni doručováno předvolání k výslechu, zjistil, že se záznamem bylo naloženo v souladu s úpravou doručování dle správního řádu a že v souladu s jeho § 24 odst. 1 je třeba ji považovat za doručenu dne 17. 9. 2018. Za popsané situace tedy rozhodně nebylo povinností správních orgánů – když pro to chybí opora v zákoně i judikatuře – žalobkyni předvolání doručovat znovu či se pokusit o opakovaný kontakt se žalobkyní a následně o zjištění důvodu, proč se dne 3. 10. 2018 nedostavila k výslechu.
25. Při vypořádání se s námitkami žalobkyně soud vycházel z toho, že rozhodnutí o žádosti o určení neplatnosti doručení podle § 24 odst. 2 správního řádu je samostatně vyloučeno ze soudního přezkumu a může být správním soudem přezkoumáno v rámci řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí správního orgánu o odvolání.
26. Dále pak soud dospěl k závěru, že v případě žalobkyně nebylo namíste použití institutu navrácení v předešlý stav. Tím se podle § 41 odst. 1 správního řádu rozumí prominutí zmeškání úkonu, který je třeba provést nejpozději při ústním jednání nebo v určité lhůtě [...]. Podle § 41 odst. 2 věty první a druhé správního řádu požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Žalobkyně zmeškala nařízený výslech, ze smyslu citované právní úpravy je však zřejmé, že ten nemůže být „úkonem, který je třeba provést nejpozději při ústním jednání nebo v určité lhůtě“ a zároveň úkonem, který může být s žádostí o prominutí zmeškání úkonu spojen. Nemá tudíž smyslu se v rámci soudního přezkumu zabývat vyřízením žádosti žalobkyně o prominutí zmeškání úkonu, kterým podle ní byl nařízený výslech, ani vyřízením žádosti o přiznání odkladného účinku žádosti žalobkyně o prominutí zmeškání úkonu, neboť cíle sledovaného žalobkyní mohlo být – pokud by splňovala zákonné podmínky – dosaženo jedině žádostí o určení neplatnosti doručení záznamu s předvoláním k nařízenému výslechu podle § 24 odst. 2 správního řádu.
27. Přesto však žalobkyně v žalobě správně identifikovala, že rozhodující v jejím případě bylo to, zda její nepřítomnost, pro kterou se do její sféry nedostala záznam s předvoláním, bylo možno posoudit jako závažný důvod, který nastal bez jejího zavinění.
28. Ohledně posouzení této otázky soud dospěl k shodným závěrům jako správní orgány. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2015, č. j. 7 Azs 13/2015-28, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

publ. pod č. 3215/2015 Sb. NSS, závažné důvody, které představují překážku, jež bránila účastníkovi řízení učinit zmeškaný úkon, musí být objektivní povahy, přičemž závažnost těchto důvodů se posuzuje vždy podle okolností konkrétního případu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 8 Azs 57/2016-36, „objektivní povaha ‚závažného důvodu‘ vyplývá z toho, že jej účastník neplánoval a nastal bez možnosti jeho ovlivnění účastníkem. ‚Závažným důvodem‘ je tedy skutečnost nahodilá, mimořádná, nikoliv závislá na vůli účastníka.“ Za závažné důvody bývá považován velmi závažný zdravotní stav, těžká osobní či rodinná situace apod. V případě žalobkyně byl tvrzenou překážkou, která žalobkyni zabránila převzít zásilku s předvoláním, seznámit se s jejím obsahem a následně se nařízeného výsledku zúčastnit, pobyt v zahraničí, pro který se žalobkyně sama a dobrovolně rozhodla. I z jejích tvrzení uvedených ve správním řízení přitom vyplývá, že tento pobyt byl důsledkem očekávané situace vyplývající z přijetí dcery ke studiu v zahraničí. Pobyt žalobkyně v zahraničí tak jistě nebyl překážkou, která by vznikla bez zavinění žalobkyně.

29. Úvahy žalobkyně o tom, že – ačkoli u správního orgánu I. stupně zahájila řízení – neočekávala, že jí ze strany správního orgánu bude doručována nějaká zásilka, soud považuje za alibistické. Tvrzení, podle kterého vzhledem ke krátké době své nepřítomnosti neuvažovala o zmocněnci pro doručování, když navíc nebylo v jejích možnostech takového zmocněnce narychlo ustanovit, s ohledem na výše uvedené nemůže jít k tíži žalovaného. Ten totiž při nařízení výsledku postupoval v rámci své pravomoci a předmětnou otázku důvodů, pro které se žalobkyně s předvoláním k výsledku neseznámila, posoudil v souladu se zákonem, a to i žalobkyní zmíněných § 2 odst. 3 a odst. 4 a § 3 správního řádu. Lze jen dodat, že kdyby žalobkyně měla řádně označenou domovní schránku, zásilka obsahující předvolání by jí byla vhozena do této schránky, a o termínu výsledku by se tak mohla dozvědět dříve. I řádně neoznačená domovní schránka však jde výhradně k tíži žalobkyně.
30. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, že se správní orgány měly zabývat zkoumáním přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců o posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí se uplatní toliko při rozhodování správního orgánu ve věci samé. Netýká se rozhodnutí procesního charakteru. Dojde-li tedy k zastavení řízení, není správní orgán povinen zkoumat, zda jeho rozhodnutí může způsobit zásah do soukromého či rodinného života cizince. Stejný názor zastává ostatně i ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, srov. v tomto smyslu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 17. 2. 2021, č. j. 8 Azs 29/2019-41, ze dne 27. 9. 2019, č. j. 1 Azs 405/2018-67, ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 256/2017-57, či ze dne 18. 5. 2018, č. j. 8 Azs 12/2017-40. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 17. 2. 2021, č. j. 8 Azs 29/2019-41, „dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). S ohledem na to zde nelze spatřovat ani rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017-35). Správní orgán I. stupně proto nepochybil, jestliže neposoudil dopad rozhodnutí o zastavení řízení do soukromého a rodinného života žalobce, a stěžovatelka nezatížila své rozhodnutí vadou, jestliže postup správního orgánu I. stupně schválila.“
31. I tuto námitku soud proto hodnotí jako nedůvodnou, přičemž navíc dodává, že žalobkyně nadto ve správním řízení ani žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovozovat nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

netvrdila. To, že by v jejím případě mělo být posuzováno, zda nedošlo k nepřiměřenému zásahu takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života podle s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, popřípadě čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, rovněž netvrdila ani v řízení před správními orgány, a dokonce ani v rámci lhůty pro podání žaloby v řízení před soudem.

32. Z uvedených důvodů soud žalobu vyhodnotil v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. října 2021

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.